

Jimmie Åkesson: Almedalstal 2013

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

1 juli 2013

Plats

Almedalen

Sverigevännen, Almedalsbesökare! Det var säkert en hel del av er som lyssnade Göran Hägglunds öppningstal här igår. Göran skojade ju till det lite, genom att kåsera kring olika spel som vi oppositionspartier ägnar oss åt och han landade i att det enda spel vi kunde enas om var Rappakalja. Ni vet, det där spelet där man ska hitta på förklaringar till ord som nästan ingen känner till. Det var förstås skojigt av honom. Han är ganska skojig, den fromme Hägglund. Jag googlade lite igår kväll, och tydligen har det kommit ett antal nyutgåvor av det här spelet Rappakalja. Bland annat Rappakalja de Lux. Det är den versionen som går ut på att deltagarna ska låtsas företräda obsoleta, tandlösa politiska partier, i desperat jakt på existensberättigande och därför hitta på nya namn på förslag som andra partier redan har lanserat. Bland de exempel jag hittade, var det någon som hade skojat till det med att byta namn på ett gammalt sverigedemokratiskt förslag om "kulturell kanon" och istället kalla det för "klassikerlista". Så skulle givetvis inget parti göra på riktigt. Ett annat exempel från det här spelet var, att man skulle låtsas att man var kritisk till maktkoncentrationen och överstatligheten i Europeiska unionen trots att man från sin position i den lagstiftande församlingen närmast regelmässigt har röstat för att flytta ännu mer makt till politiker och byråkrater i Bryssel. Det skulle förstås inte heller hända på riktigt. Det skulle inte förvåna mig om man också kan hitta exempel där någon låtsas vilja satsa mer på försvaret, och... Ja, ni förstår. (Ett annat spel jag tänker att man ägnar sig åt i regeringskansliet är Pacman. De åker runt i en labyrinth och Fredrik Reinfeldt käkar upp sina allianskompisar...). Nåja, åter till den bistra verkligheten. Stora delar av Europa är fortfarande i kris. Vi har nyligen sett kravaller i Turkiet. Vi ser just nu nya demonstrationer i Egypten, den här gången mot den nya, blott ett år gamla islamistiska regimen. I Afghanistan har det blivit dags att lämna över ansvaret för den militära insatsen till den afghanska militären, men vi kan tyvärr konstatera att förutsättningarna är mycket dåliga. Det har inte hänt mycket under det dryga decennium som Sverige och andra västländer har fört krig där. Och så har vi Syrien. Förra året inledde jag mitt tal härifrån med att lyfta den

fasansfulla situationen i Syrien. Tyvärr är det inte mycket som har förändrats sedan dess, åtminstone inte till det bättre. Den humanitära situationen är nu ännu värre. Enligt UNHCR kommer det - när det här året är slut - i värsta fall att finnas så många som tio miljoner syrisk flyktingar i behov av humanitär hjälp - de allra flesta på plats, inom Syriens gränser, men också i flyktingläger i grannländerna. Här har vi en verklig humanitär katastrof. Och den här situationen påverkar oundvikligen också Sverige. Syrier är just nu den i särklass största gruppen bland de som söker asyl. Ändå är den gruppen - omkring 200 personer i veckan - relativt liten, sett till helheten, sett till de miljontals människor som har tvingats fly och som finns kvar i Syrien eller i det omedelbara närområdet. Därför blir det så obegripligt för mig när regeringen återigen väljer att ta pengar från biståndsbudgeten och istället lägga på bidrag och bostäder till invandrare i Sverige. Pengar som skulle göra betydligt större nytta hos FN:s flyktingorgan i Syrien, i Jordanien, i Libanon, i Irak, i Turkiet. Platser där den absoluta majoriteten av de drabbade människorna finns, och där man formligen skriker efter resurser för att kunna ge bara den mest grundläggande hjälpen. Vad är det för prioritering? Hur kan man med en så missriktad politik samtidigt slå sig för bröstet och skryta om sin humana, generösa flyktingpolitik? Det är rent oanständigt, en stor skandal. Det är vad det är. Sverigevännen, idag är det den 1 juli, och det betyder att ett antal nya lagar träder i kraft. Inte minst ges de som uppehåller sig illegalt i vårt land rätt till avgiftsfria mediciner och avgiftsfri sjuk- och tandvård. Det har fått många att kalla det här en skammens dag, och jag är beredd att hålla med. Det är djupt orättvist att en pensionär som arbetat och betalat skatt hela sitt liv, knappt har råd med mediciner och vård, medan den som uppehåller sig i landet illegalt ska få samma service avgiftsfritt. Det är - i det avseendet - en skammens dag. Jag förstår att man som läkare, eller överhuvudtaget arbetande inom vården, inte vill neka någon akut sjukvård - det vore på alla sätt omänskligt - men det här är någonting helt annat. Att införa parallella system på det sättet, att å ena sidan ha en myndighet som ska erbjuda service åt en grupp människor och, å andra sidan, en annan myndighet som ska söka upp och avvisa samma grupp - det är helt enkelt inte hållbart. Och det är principiellt fel, att de som faktiskt följer svensk lag och lämnar landet efter avvisningsbeslut bestraffas medan de som gör tvärtom som struntar i våra myndigheters beslut och går under jorden - belönas med offentlig välfärd och service. Det riskerar att på sikt urholka hela vårt välfärdssystem, urholka respekten för lag och ordning. Vi var ensamma i riksdagen om att rösta nej till den här nya lagen, som ursprungligen kommit till genom regeringens migrationsuppgrörelse med Miljöpartiet. En uppgrörelse, som

jag har haft anledning att beröra vid många tillfällen, och som det - tyvärr - kommer att komma mer ur och som vi därför kommer att tvingas beröra ytterligare inför valet. Tyvärr ser det just nu ut så, att oavsett vilket av de gamla blocken man röstar på, så kommer man att få Miljöpartiets extrema invandringspolitik. Det är långsiktigt mycket skadligt för Sverige. Och vi är den enda motvikten. Bara genom att vi blir tillräckligt starka kan vi motverka fortsatt extremism inom invandringspolitiken. Sverigevänner, Almedalsbesökare! Sedan förra gången jag stod här, för ett år sedan, har det hänt en hel del. Både sådant som har varit jobbigt och sådant som vi har all anledning att glädjas åt. När det gäller den här "kampen om att vara landets tredje största parti", har vi under det senaste året kommit att etablera oss på den nivån. Nu utmanar vi på allvar. Det var faktiskt här i Almedalen för två år sedan som jag skickade en första skarp utmaning till just Miljöpartiet. En utmaning som de nu ser ut att ha antagit. Senast igår hörde jag företrädare för Miljöpartiet säga att vi är deras ideologiska motpol - vilket är utmärkt, och alldeles korrekt - och språkrören har sagt att de ser kampen med oss som en av de viktigaste inför EU-valet nästa vår. Således, kampen om tredjeplatsen i svensk politik står nu alltså mellan ett Sverigevänligt alternativ, som vill rusta upp vårt försvar och säkra våra gränser, och ett miljöparti som vill införa ett "ickevåldsförsvar" och avskaffa alla gränser. Den står mellan ett Sverigevänligt alternativ för lag och ordning, och ett miljöparti som tror sig kunna bekämpa den organiserade brottsligheten med fler komvuxplatser och som tror sig kunna stoppa kravaller i förorterna genom att bygga mer energisnåla hus i miljonprogramsområdena. Den står mellan ett Sverigevänligt alternativ, som vill öka familjernas valfrihet och självbestämmande, och ett miljöparti som vill tvångskvotera föräldraförsäkringen. Den står mellan ett Sverigevänligt alternativ för landsbygdsutveckling, och ett miljöparti som vill straffbeskatta människorna på landsbygden. Den står mellan ett Sverigevänligt alternativ för tillväxt och företagande, och ett miljöparti som vill chockhöja skatterna, som vill att vi ska arbeta mindre och som ifrågasätter om tillväxt överhuvudtaget är nödvändigt. Den står mellan ett Sverigevänligt alternativ för tradition och nationell gemenskap, och ett miljöparti som vill riva våra historiska minnesmärken och som trycker sina valaffischer på arabiska. Det är vad kampen om tredjeplatsen handlar om och ni förstår själva att vi måste vinna den kampen. Och det går alltså just nu väldigt bra för oss. Det är just nu mycket som pekar i vår riktning. Inte bara vår framryckning i väljaropinionen. Dessutom har till exempel invandringsfrågan seglat upp som en allt viktigare fråga för väljarna. Vi har under våren också sett hur EU-opinionen börjat svänga i rätt riktning. Så visst

går det bra. Men, även om det går väldigt bra för oss, så har vi fortfarande en stor outnyttjad potential. Det senaste årets uppgång har visat att vi når väljare väldigt brett, ur nästan alla grupper. Och det är - förstås - en stor styrka, men vi har fortfarande en bit kvar till det där verkliga genomslaget i dessa bredare folklager. Vi vet, Sverigevänner, att vi har potential. Vi vet att väldigt många människor tänker som vi, lever som vi, tycker som vi. Vi kan - vi måste - nå fler i den stora gruppen. Vi ska, Sverigevänner, nå fler i den stora gruppen!

Sverigevänner, Almedalsbesökare! Jag fick ett brev. (Jag får många brev, och jag försöker läsa så många som möjligt, men vissa brev sticker ut och berör på djupet. Det här var ett sådant brev.) En kvinna i 60-årsåldern, med ett långt yrkesliv som kommunanställd inom omsorgen bakom sig, bad ödmjukt om att få ta några minuter av min tid i anspråk för att berätta om sin situation. Något som visade sig vara en flera maskinskrivna sidor lång livshistoria. Hon inledde med att knyta an till den senaste tidens debatt om vårt partis svårigheter med att nå fram till kvinnliga väljare och hon försäkrade att hon vet att de finns, och att de är fler än vad många tror och vad som hittills har visat sig. Däremot pekade hon på något som jag till stora delar håller med om, nämligen att vi ofta upplevs som mindre bra på att vara relevanta i vanliga människors, och särskilt kvinnors, vardag, och att det har varit den bristen som fått henne själv och hennes vänner att under lång tveka inför att stödja partiet. Hon skrev: Ni tar med all rätt upp mycket som är snett i vårt samhälle, men ni behöver bredda er och ta upp just sånt som vi vanliga, enkla välfärdsarbetare upplever i vår vardag. Och därför blev jag så glad, när du i en radiointervju tog upp frågan om offentliganställdas villkor, och det var egentligen först då som jag började lyssna på dig. Visst har hon rätt, och det är något jag själv funderat en hel del på, att vi hittills har varit ganska bra, både på att beskriva problem och på att föreslå förbättringar inom välfärdens olika delar, men mindre bra på att adressera de som jobbar i välfärden, de som är själva förutsättningen för att det överhuvudtaget ska bli något av vård, omsorg och utbildning. I en tid där allt färre unga ser sin framtid i välfärdens tjänst, så är det en i högsta grad relevant aspekt att lyfta. (Jag ska återkomma till det strax.) En sak som verkligen fastnade och väckte tankar hos mig, var att hon undertecknade sitt brev med signaturen "Sverigevän i hjärtat". Det tycker jag säger så mycket, sammanfattar det hela mycket väl. En kvinna som med beskedlig lön, men utan gnäll, arbetat hela sitt vuxna liv för att göra tillvaron så bra som möjligt för de som blivit gamla och sjuka och samtidigt fostrat en familj med tre barn och nu fyra barnbarn, skött hus och trädgård, enträget och undantagslöst samlat släkten vid de stora familjehögtiderna, skjutsat ungarna till dagis och skola, till träning och ridning, sparat till semestern

och oroat sig för jobbet i sämre tider, tagit hand om både sina egna och makens föräldrar i ålderdomen... Det var vad hon berättade för mig i sitt brev. Om ett liv av glädje och sorg, av framgångar och motgångar. Hon är på många sätt en fantastisk person, en samhällsbärare, som många gånger lagt sina egna drömmar och ambitioner åt sidan för att bidra till och skapa en trygg och stadig tillvaro för sig själv och sin familj. För att dra sitt strå till stacken. En hjälte. Och hon är inte ensam. Det finns många samhällsbärare - hjältar - som hon, som är Sverigevänner i hjärtat, som i sin vardag förkroppsligar Sverigevänliga värderingar, som håller ihop och månar om familjen, som värnar traditioner, som söker och skapar trygghet och gemenskap, som arbetar hårt och bidrar till vårt gemensamma samhällsbygge. De är inga politiker, inga filosofer, inga ideologer, men de delar våra mål och våra drömmar. De har det inom sig, i hjärtat. De är Sverigevänner i hjärtat. De har gått i samma skolor som vi. De har läst samma sagor, sjungit samma sånger, upplevt samma sorger, delat samma glädje, delat samma stolthet, brottats med samma livspussel. Under kyrkohällen vilar våra nära och kära intill varandra. De - precis som vi - reagerar på orättvisor, som att illegala invandrare ges fri vård samtidigt som många äldre inte har råd att hämta ut sina mediciner. De - precis som vi - tycker det är märkligt att regeringen tar pengar från biståndet för att finansiera en närmast oreglerad invandring. De - precis som vi - reagerar på att de som mördar och våldtar inte får kännbara straff i proportion till de gärningar de begått. De - precis som vi - tycker att det är märkligt att de som säger sig kämpa för jämställdhet, ofta inte låtsas om att tiotusentals unga människor i vårt land är utsatta för systematiskt så kallat hedersförtryck. De - precis som vi - reagerar på att dömda sexbrottslingar kan tillåtas arbeta inom skola och barnomsorg. De - precis som vi - tycker att det är förkastligt att barnen inte får sjunga traditionella sånger vid skolavslutningen - eller ens fira den i kyrkan där det länge har varit tradition. De - precis som vi - förstår inte varför Sveriges nationaldag ska ägnas åt att hylla allt utom just det svenska. De - precis som vi - förstår inte varför regeringen väljer att halvera krogmomsen när det finns så många hål i välfärden att laga. De - precis som vi - förstår inte varför multinationella riskkapitalbolag i välfärdsektorn kan tillåtas snyta åt sig av våra skattepengar utan vinstbegränsning. De - precis som vi - tycker det är konstigt att försvarets knappa resurser används till att delta i krig på andra kontinenter, när det samtidigt är uppenbart att vi inte kan försvara vårt eget land. De - precis som vi förstår inte varför jämställdhetsdebatten ständigt ska gå ut på att problematisera mäns och kvinnors olika livsval - istället för att underlätta för både män och kvinnor oavsett vilka livsval de gör. De - precis som vi - förstår inte varför det är

så fel att själva ha möjlighet att avgöra hur föräldradagarna ska fördelas, och varför de familjer som gör ett i etablissemangets ögon felaktigt val ska bestraffas. De - precis som vi - förstår inte varför vi ska ha fri arbetskraftsinvandring, när samtidigt en halv miljon människor går arbetslösa. De - precis som vi - förstår inte varför grannskapets ungdomar eldar upp deras bil eller dotterns skola och dessutom kastar sten på polis och brandkår som rycker ut. De - precis som vi - förstår inte på vilket sätt det avhjälpes segregationen att flytta jobb - från fungerande områden, till invandratäta förorter - något som snarare cementerar just segregationen. Det finns många, som precis som vi är Sverigevänner i hjärtat. Vi behöver nå dem. Vi behöver vara relevanta i deras vardag. Vi behöver låta dem veta att vi förstår, att vi bryr oss, att vi är deras röst, att vi delar deras erfarenheter, att vi levt och lever samma liv som dem. Det är dags att vi ger alla de som är Sverigevänner i hjärtat ett verkligt alternativ, en röst, ett starkt skäl att stå upp mot vänsterfeminism, internationalism, självförakt och förstörande splittringspolitik. Det är dags! Så, Sverigevänner, Almedalsbesökare, hur blir vi relevanta i de här människornas vardag? När det gäller att nå kvinnliga väljare, tenderar debatten att få fel fokus. Jämställdhetsdebatten idag handlar mer om radikalfeministiskt testuggande än om att faktiskt hjälpa kvinnor i deras vardag. Vår nya jämställdhetsminister, Maria Arnholm (ni vet hon som sa att "Sverigedemokraterna är män som hatar kvinnor" ...), hon är ett belysande exempel på just det. När det gäller att stå på barriaderna tillsammans med Gudrun Schyman och i parti och minut skrika "patriarkat" och "könsmaktsordning", så är hon oerhört aktiv. Men när det handlar om konkreta åtgärder, som faktiskt skulle kunna göra skillnad i svenska kvinnors liv, så har hon än så länge inte presterat någonting. När det gäller att bekämpa våldtäktsvägen och det hedersrelaterade förtrycket, så har vi inte sett några nya förslag. När det gäller att förbättra kvinnors arbetsvillkor har absolut ingenting hänt. Inte ens i den fråga som hon själv har utsett till sin huvudfråga, löneskillnaderna mellan män och kvinnor, har hon uträttat någonting. Tvärtom, faktiskt. När det gäller att förbättra möjligheten till heltidsarbete inom de kvinnodominerade yrkesgrupperna, något som skulle kunna bidra till att utjämna de allmänna löneskillnaderna mellan män och kvinnor, har hon inte lyft ett finger. När riksdagen nyligen röstade om att höja ambitionen för lönekartläggningarna - en åtgärd som syftar till att komma till rätta med de kvarvarande osakliga löneskillnaderna till den nivå den låg på innan regeringen försämrade den - då röstade Folkpartiet emot. Vi, sverigedemokrater, röstade däremot för och vi fällde regeringen, vilket förhoppningsvis kommer att leda till att fler kvinnor och män nu får den lön de är berättigade till, oavsett vilket kön

de tillhör. På punkt efter punkt har det visat sig, att det är vi, inte jämställdhetsministern, och inte den verklighetsfrånvända feministiska eliten, som agerar och lägger fram förslag som på riktigt förbättrar tillvaron för kvinnor såväl som män i det här landet. Till Maria Arnholtz vill jag säga: Prata mindre, hata mindre och gör istället mer! Jag tror inte att väljarna ser något större behov av ännu ett radikalfeministiskt parti, som strävar efter att bryta alla normer och som ständigt problematiserar mäns och kvinnors olika livsval. Vad hjälper det till exempel den här kvinnliga brevskrivaren och hennes kollegor, att Anders Borg nu (igen) säger sig öppna för kvotering i bolagsstyrelser? På vilket sätt underlättar det deras vardag, förbättrar deras arbetsmiljö, botar deras krämpor? På vilket sätt är de hjälpta av att den feministiska eliten från vänster till höger - kritiserar dem för deras livsval istället för att göra sådana satsningar, i till exempel välfärden, som faktiskt är relevanta för dem, som gör att de orkar fortsätta, att de känner att de räcker till och att de som är unga idag vill och vågar följa i deras spår? Sverigevänner, Almedalsbesökare! Det är inget stort problem att män och kvinnor ofta gör olika val. Det är inget som politiken med olika tvångsmedel ska motarbeta. Tvärtom, politiken ska underlätta för både män och kvinnor i de livsval de gör. Där har vi den tydliga skillnaden, Sverigevänner. Och det är den skillnaden som gör oss relevanta i alla Sverigeväners vardag. Det är den skillnaden som gör att vi nu avser göra stora satsningar för att förbättra tillvaron för de offentliganställda i välfärden. Det handlar om att komma åt problematiken med delade turer, som trasar sönder vardagen för så många av våra samhällsbärare. De delade turerna är ett ofog- och ett resultat av underfinansiering och alltför låga ambitioner inom vården och omsorgen. Logiken bakom är ofta att personalen inom framförallt äldreomsorgen, bara behövs på förmiddagar och kvällar när de gamla ska tas upp ur sängarna och när de ska läggas. Tiden däremellan, den tid som kunde ha använts till att prata och umgås med de gamla, ta med dem på promenader och utflykter och så vidare, den tiden rationaliserar man bort. Istället får personalen en lång obetald håltimme mitt i arbetsdagen - ofta så lång som fyra timmar. Det finns en liten grupp anställda som trivs med det här, och de ska naturligtvis kunna fortsätta jobba så, där det är möjligt, men för den absoluta majoriteten är det här någonting som allvarligt försvårar vardagen och försämrar livskvalitén. De långa arbetsdagarna skapar trötthet och psykisk stress. Forskning har också visat att det skapar sociala problem för de anställda. Många har svårt att få familjelivet att gå ihop. Tiden som skulle ha använts till att laga mat, skjutsa barnen till idrottsaktiviteter, läsa godnattsaga och så vidare, den tiden försvinner. Många ser inte ens sina barn i vaket tillstånd på en hel arbetsvecka.

Almedalsbesökare, som ett familjevänligt, vård- och omsorgsvänligt, arbetarvänligt och Sverigevänligt parti är det här någonting som vi bara inte kan acceptera. Redan i höstbudgeten kommer vi att lägga förslag om ett stimulansbidrag till kommuner och landsting, med syfte att gradvis fasa ut de ofrivilliga delade turerna. Vardagens hjältar förtjänar bättre. Det handlar också om förbättrad arbetsmiljö och om att komma åt ohälsa, sjukskrivningar och sociala problem, som i sig innebär stora kostnader för samhället. De ovärdiga arbetsvillkoren har en negativ inverkan både på personalen och på samhällsekonomin. Man kan inte kräva att allt färre ska ta hand om allt fler under allt kortare tid, och samtidigt tro att det inte får några konsekvenser. Antalet arbetsskador har nu ökat tre år i rad. När det gäller arbetssjukdomar, ligger kvinnorna i topp. Hela fyrtio procent av arbetssjukdomarna orsakas av fysisk belastning, det vill säga tunga lyft eller ensidiga och snedvridna arbetsställningar. Samtidigt har regeringen kraftigt minskat Arbetsmiljöverkets resurser, vilket resulterat i att inspektionerna av arbetsplatserna har blivit färre. Det här riskerar naturligtvis, i sin tur, att leda till att färre skadliga arbetsmiljöer åtgärdas. Vi kan inte acceptera att vardagshjältarna inom vården och omsorgen - eller några andra arbetstagare för den delen - slits ut i förtid, i onödan, bara för att Anders Borg är snål och hellre satsar sina pengar på ökad massinvandring och billigare hamburgare, och därför kommer vi i höstbudgeten att föreslå ett återställande av Arbetsmiljöverkets resurser. Sverigevännen, Almedalsbesökare! Det handlar dessutom om stärkt möjlighet till heltid för offentligtanställda i kommuner och landsting. Om alla som vill också fick möjlighet att gå upp till heltid, skulle vi få uppemot 25 000 nya årsarbetskrafter i välfärden. Det skulle - fullt genomfört - kosta knappt sex miljarder, och det får väl sägas vara en ganska beskedlig kostnad per jobb i jämförelse med många av den borgerliga regeringens åtgärder. Så, det här är - så klart - dels en jobsatsning vid sidan av våra övriga satsningar för fler riktiga jobb. (Minskat sjuklöneansvar, lägre arbetsgivaravgifter för mindre företag, lärlingsanställningar, satsningar i välfärden och så vidare.) Men, det här är givetvis också en reform som är bra för löneutveckling, pension och sjukpenning och så vidare för den enskilde och forskningen visar att det också kan förbättra karriärmöjligheter och minska den stress som många deltidsarbetande upplever. Nu är det förstås trots detta många som jobbar deltid som är fullt nöjda med det eller som, av olika skäl, inte kan jobba mer, och vi är inte heller intresserade av att tvinga någon att jobba heltid. Däremot är det tydligt att en stor del av dem som idag jobbar deltid skulle vilja arbeta mer, och då bör vi förbättra möjligheterna till det, och vi är beredda att i höstbudgeten anslå pengar till stärkta möjligheter till heltid i kommuner och

landsting. Nu är det säkert några som menar, att det där är ju inget nytt. Sådana här satsningar gjordes redan på Göran Perssons tid. Och, visst, det finns bra exempel i vissa kommuner – som kan tjäna som föredöme – men faktum är, att i tolv års tid har Socialdemokraterna lovat rätt till heltid för alla deltidsanställda, och man har haft goda möjligheter att infria det löftet. Under fem av de tolv åren har socialdemokratin haft regeringsmakten och i många kommuner har man haft ett oavbrutet maktinnehav under hela den perioden. Men, trots det har väldigt lite hänt. Bara fjorton procent av kommunerna med rödgrönt styre har infört rätt till heltid. Man kan inte heller göra som Socialdemokraterna och bara säga åt kommunerna att införa rätt till heltid utan att också vara beredd att skicka med pengar från staten. Resultatet blir i så fall bara att kommunerna tvingas antingen spara eller höja skatten, och att man måste försämrera personalens villkor för att få ihop schemalaggingen. (Till exempel genom att införa fler delade turer.) Jag förstår att det inte framstår som särskilt attraktivt för kommunerna och kanske inte ens för särskilt många av de anställda. Det är inte otänkbart att Socialdemokraterna och Stefan Löfven i det här avseendet har låtit sig inspireras av en av mina favoritfilosofer, Nalle Puh, som en gång sa: Om man inte vet var man ska är det ingen idé att skynda sig. Man vet ändå inte när man kommer fram. Det är dessutom uppenbart att Stefan Löfven handlar ännu mindre än han talar - och det vill inte säga lite det. Det behövs, Sverigevänner, en sprakande blåslampa på socialdemokratin i den här frågan - och det är vi som ska vara den blåslampan. Sverigevänner, Almedalsbesökare! När jag vårtalade i Stockholm för ett par månader sedan, talade jag om en gryende nordisk vår. Det går bra för oss - och det går bra för partier som liknar vårt i våra nordiska grannländer. Inför EU-valet nästa år hoppas jag att vi får se tecken också på en gryende europeisk vår, framgångar för partier som - precis som vi vill motverka fortsatt överstatlighet och federalism. Vi som hörde Göran Högglund igår, noterade hans vädjan om en EU-debatt som inte handlar om för eller mot medlemskap i unionen. Jag är ledsen, Göran Högglund, men jag måste nog göra dig besviken. Så länge EU-projektet fortsätter att utvecklas i riktning mot ytterligare överstatlighet och ytterligare federalism, kommer vi oförtrutet att kämpa emot. Man kan förstås stå här och skryta om att man (för vilken gång i ordningen vet jag inte) räddat det svenska snuset undan EU-byråkratins förbudsiver, men, ärligt talat, om vi reflekterar ett varv till: Varför i hela friden ska vi behöva gå till Bryssel med mössan i hand och be om lov att sälja vårt eget snus i vårt eget land? Det är faktiskt helt bisarrt. Jag skulle inte stå här och skryta. Jag skulle gå någon annanstans och skämmas över att jag lurat in mitt land i ett sådant bisarrt system. Sverigevänner, Almedalsbesökare! Det närmar

sig supervalåret 2014, och det märks inte minst på de återkommande och allt mer desperata kampanjerna mot oss och vår sak. Det tycks inte spela någon roll vad vi gör, för i våra motståndares ögon kan vi bara göra fel. När en medlem i vårt parti ertappas med tveksamheter, använder man det som bekräftelse på att vi är allt det där hemska som man alltid påstått. När vi sedan befriar den här medlemmen från medlemskap, får vi - från samma håll - kritik för att ägna oss åt toppstyrning och ha lågt i tak. Och, visst, det är åtminstone - i någon mening - konsekvent, men samtidigt så inkonsekvent att man häpnar. Hatet mot vårt parti har nått långt över rimlighetens proportioner. Jag ser det så här: Låt dem hålla på. Det är helt naturligt att ett fallande höstlov skräms av en tilltagande vind. Sverigevänner, jag känner det! Känner ni också hur vinden tilltar? Vi är den friska, tilltagande vind som sveper över landet. Nästa år gäller det. Då blåser vi Reinfeldt, Löfven och de andra på möjligheten att ostört fortsätta styra skutan mot de mörkaste vatten.

Taggar

2010-tal, 2013, Almedalen, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2013>